

แพ้มคดีพิศวง

ของ นักประพันธ์อัจฉริยะ:

Q

XII

Matsuoka Keisuke เขียน
ทววรรณ สงวนสิริกุล แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

แฟ้มคดีพิศวง

ของ นักประพันธ์อัจฉริยะ:

Q

แฟ้มคดีพิศวงของนักประเมินอัจฉริยะ Q 1

Matsuoka Keisuke เขียน จุฬาลักษณ์ ทรณิสกุล แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2558

พิมพ์ครั้งที่ 2 มิถุนายน 2558

CASE FILES OF ALL-ROUND APPRAISER Q volume 1

© Keisuke MATSUOKA 2010

Cover illustration by Hiro KIOHARA

Edited by KADOKAWA SHOTEN

First published in Japan in 2010 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1589-6

ภาพประกอบ istock.com / kjohansen

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4866 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

อาคารทีซีไอเอฟ ทาวเวอร์ ชั้น 19 เลขที่ 1858/87-90

ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000, 0-2739-8222 โทรสาร 0-2739-8609

เว็บไซต์ www.se-ed.com

ราคา 149 บาท

พิมพ์ที่

กรุงเทพฯ นอมสายนตกรันร็ด
www.greenread.com

คำนำ

เวลาพูดถึงเรื่องแนวลึกลับสืบสวนสอบสวนที่ไร ส่วนมากตัวเอกมักจะหนีไม่พ้นนักสืบ ตำรวจ หรือไม่กี่เป็นประชาชนคนธรรมดาที่เก่งกาจเรื่องไซปริศนา แต่สำหรับตัวเอกของซีรีส์ใหม่ที่เรานำมาฝากทุกท่านเล่มนี้ เธอกลับไม่ได้เป็นคนในกลุ่มนี้เลย แถมยังมีอาชีพเป็น 'นักประเมิน' ที่ฟังแล้วดูจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องแนวลึกลับสืบสวนสอบสวนสักเท่าไร

ทว่าทุกสิ่งต่างเกี่ยวข้องกับกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง จุดเริ่มต้นจากเรื่องเล็กๆ น้อยๆ กลับนำมาซึ่งเรื่องใหญ่โตสุดเหลือเชื่อ นักประเมินสาวอย่าง 'รินตะ ริโกะ' จึงต้องถูกลากเข้าไปยุ่งกับปริศนาที่ดูเหมือนว่าจะมีเพียงเธอเท่านั้นที่หาคำตอบได้พร้อมกับคุณผู้อ่านทุกท่าน ณ บัดนี้

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์มิกส์

ประวัตินักเขียน

มัตสึโอะเกะ เคสุเกะ

เกิดวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 1968 เป็นคนจังหวัดไอจิ

มีผลงานเปิดตัวคือ 'Saimin' ซึ่งมียอดขายเกินหนึ่งล้านเล่ม นอกจากนี้ซีรีส์ 'Senrigan' ของเขาเองก็เป็นผลงานยอดนิยมซึ่งมียอดขายรวมทั้งหมดมากกว่าหกล้านสามแสนเล่ม

ยังมีผลงานอื่นของเขาก็คือหลายเรื่อง อาทิเช่น ซีรีส์ 'Bannoukanteishi Q no suirigeki' ซีรีส์ 'Tokutoutenjouin ALPHA no nanjiken' และ 'Mickey mouse no yuuutsu' เป็นต้น

เหตุการณ์ในปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบแปด (รวบรวมโดยสำนักข่าวคันโต)

วันที่ 9 มีนาคม...หลุยส์ วิตตอง บริษัทเครื่องแต่งกายจากฝรั่งเศส บุคคลชาติญี่ปุ่น เปิดสาขาที่ห้างสรรพสินค้าทาคาชิมาย่าและเซบุ วางแผน จะเปิดร้านของตัวเองโดยตรงครั้งแรกที่ย่านกินซ่าในอีกสามปีข้างหน้า

วันที่ 6 เมษายน...อาคารชั้นไชน่ 60 เปิดทำการที่อึเคะบุคุโระในฐานะอาคารสูงที่สุดในเอเชียและลิฟต์เร็วที่สุดในโลกในสมัยนั้น ตั้งแต่ชั้น หกถึงหกสิบใช้กระจกหน้าต่างถึงสามพันหนึ่งร้อยเก้าสิบแผ่น หนึ่งแผ่นราคา สูงลิบถึงหนึ่งล้านห้าแสนเยน

วันที่ 12 สิงหาคม...คณะรัฐบาลภายใต้การนำโดยนายกรัฐมนตรีฟูกุตะ ลงนามสนธิสัญญาเพื่อสันติภาพระหว่างญี่ปุ่นและจีน

วันที่ 18 สิงหาคม...เครื่องบินขนส่งของกระทรวงพาณิชย์สหรัฐอเมริกา

8 แพ้บคตีพิศวงของนักประเมีนอัจฉริยะ Q 12

เกิดปัญหาระหว่างบินผ่านน่านฟ้าตะวันตกเฉียงใต้ของสหราชอาณาจักร มีรายงานว่าประตูห้องเก็บสินค้าเกิดชำรุดเสียหาย กล้องกระดาดถูกฟูกซึ่งลำเสียงมาฝึกฆาต สิ่งที่อยู่ใกล้จึงร่วงลงมาจากเครื่องบิน ทว่ากระทรวงพาณิชย์แถลงการณ์ปฏิเสธในอีกหลายวันต่อมา หลายฝ่ายให้ความเห็นว่า สิ่งที่อยู่ภายในอาจเป็นวัตถุอันตราย

วันที่ 2 ตุลาคม...ฮามาซากิ आयुมิ นักร้องชื่อดังเกิดในวันนี้ที่เมืองฟุคุโอกะ จังหวัดฟุคุโอกะ เธอสร้างกระแสความนิยมถึงขั้นเป็นปรากฏการณ์ใหญ่ของสังคมในช่วงปี 1998 และยังคงเป็นที่ชื่นชอบของแฟนเพลงอย่างไม่เสื่อมคลายจนปัจจุบัน

วันที่ 7 ตุลาคม...โอกาโมโตะ ทาโร ศิลปินเจ้าของผลงาน 'หอดะวัน' บรรเลงเปียโนตัวโปรดของโซแปง ณ เกาะมาจอร์กา ประเทศสเปน และในปีเดียวกันหอดะวันได้เปิดให้เข้าชมที่สวนสาธารณะประจำชุมชนเซ็นริซึ่งอยู่ติดกับหอนุสรณ์งานนิทรรศการนานาชาติ ณ บริเวณเดียวกับที่เคยจัดนิทรรศการดังกล่าว ที่ดินรอบสวนสาธารณะซึ่งเป็นที่ตั้งแลนด์มาร์กสำคัญอย่างหอดะวันถูกยกระดับเป็นที่ดินราคาแพง

ปัจจุบัน

ในสายตาของคนที่อาศัยอยู่ในย่านเซ็นรินิทาวน จังหวัดโอซาก้าและเดินทางไปทำงานที่สถานีท่าคาระซึกะ จังหวัดเฮียวโกะทุกวัน ใจกลางกรุงโตเกียวแห่งนี้ช่างอยู่อาศัยลำบาก เขามาถึงไมทันไรก็สร้างความไม่พอใจให้คนอื่นด้วยการเปลือยชินชิตชวบบันไดเลื่อน

แม้จะพันซ์โหมงเร่งด่วนช่วงเช้ามาแล้ว แต่สถานีฮิโตะบาชิยังคงแน่นหนัดอย่างไม่น่าเชื่อ ผู้คนเดินสวนกันไปมาทุกตารางนิ้ว

แต่เขาจะมัวยืนที่มิได้ โฮโร โฮโรชิ ชายวัยยี่สิบแปดซึ่งทำงานบริษัทเสื้อผ้าเป็นปีที่หกอ่านป้ายบอกที่อยู่บนเสาไฟฟ้าแล้ววิ่งเลียบไปตามคูน้ำ

ไม่นานนักก็พบห้องเช่าบริเวณชั้นหนึ่งของอาคารอเนกประสงค์ตั้งอยู่ในย่านร้านค้าตรงจุดข้ามคูน้ำ

สำนักงานขนาดเล็กสไตล์เก๋ซึ่งชวนให้นึกถึงร้านเสริมสวย ป้ายบนผนังระบุว่า 'สำนักงานนักประเลนหลากหลายแขนง Q'

ที่นั่นเองเธอะ โฮโรชิชะลอฝีเท้าพลงปรับลมหายใจที่ยังหอบแฮก เหลียวมองจนแน่ใจว่าไม่มีใครสะกดรอยตาม แล้วเข้าไปยืนหน้าทางเข้า

เขาลำรวจสภาพตัวเองซึ่งสะท้อนบนกระจกหน้าสำนักงาน

10 แฟ้มคดีพิทวงของนักประเเมนอัจฉริยะ Q 12

ทรงผมเรียบร้อยสะอาดตามระเบียบบริษัท สูทเนื้อดีบรูปร่างพอมดวงหน้ากังวลไร้ความมั่นใจชวนให้นึกถึงสมัยตระเวนหางาน

ชายหนุ่มปรับสายตามองเข้าไปยังอีกฟากกระจก สำนักงานดังกล่าวตกแต่งแนวโมเดิร์นเน้นความเรียบหรูดูมีสไตล์ ช่างดูสว่างไสวตรงข้ามกับสภาพของตัวเขาในขณะนี้

เฟอร์นิเจอร์ทำด้วยกระจกและอะลูมิเนียมผิวด้านให้ความรู้สึกโฉบเฉี่ยวทันสมัย หญิงสาวเจ้าของสำนักงานนั่งอยู่บนเก้าอี้หนังสีดำด้านหลังโต๊ะทำงานกระจกใสสีอมฟ้า และกำลังทักทายลูกค้าหญิงคนหนึ่งซึ่งน่าจะเพิ่งเข้าไปหา

รินตะ ริโกะ เจ้าของสำนักงานนักประเเมนหลากแขนง Q ได้ยืนยันว่าเจ้าตัวอายุยี่สิบสามปี แต่รูปร่างหน้าตาเหมือนยังวัยรุ่นอยู่เลย เธอมีแววดาเยียบคม แขนขายาวเหมือนนางแบบ สวมผ้าคลุมไหล่ปอนโซเนื้อนุ่มได้อย่างเป็นธรรมชาติ

จุดเด่นของเธอคือดวงตากลมโตเหมือนแมว ดวงหน้าเล็กจนน่าตกใจรับกับผมยาวเป็นลอนอ่อนๆ ใบหน้าซึ่งกำลังหันข้างนั้นแฝงทั้งความน่ารักแบบเด็กสาวและความมีเสน่ห์แบบผู้ใหญ่ เปี่ยมด้วยเอกลักษณ์อย่างบอกไม่ถูก

ในร้านยังมีชายหนุ่มอีกคนซึ่งคงเป็นผู้ช่วยของริโกะ

ชายคนนั้นสวมชุดสูทพนักงานบริษัท รูปร่างสูงพอม คงอ่อนวัยกว่าชิโรชิไม่กี่ปี ไว้ผมยาวย้อมสีน้ำตาลอ่อนตามสมัย ใบหน้าเล็ก จมูกโด่งคางแหลมเหมือนผู้หญิงแต่มีความแมนเต็มตัว รูปร่างหน้าตาหล่อเหลา แต่บุคลิกดูเป็นหนุ่มสไตล์ดีดิวกันพีซหึงม

ลมอ่อนๆ ไล่แก้มชิโรชิ ภูมิภาคตะวันออกอากาศเริ่มเย็นบ่งบอกการมาถึงของฤดูใบไม้ร่วง ร้านรวงต่างๆ เปิดประตูต้อนรับผู้มาเยือนภายนอกและประหยัดการใช้เครื่องปรับอากาศไปในตัว เสียงสนทนาจากภายในสำนักงานจึงแว่วมา

ชายหนุ่มผายมือไปทางลูกค้าสาวแล้วกล่าวแนะนำกับริโกะ "เธอคนนี่คือคุณยามาซากิ ยูกะ อยู่กองบรรณาธิการนิตยสารสตรี สำนักพิมพ์เดียวกับ

ผม"

สำนักพิมพ์เดียวกับผม...หมายความว่าชายคนนั้นก็ทำงานสำนักพิมพ์ด้วยสินะ

สตรีที่ชื่อยูเกะยื่นกระเป๋าถือท่าทางมีราคาให้ดู "คือว่า...นี่คือของที่ฉันอยากให้คุณช่วยตรวจสอบค่ะ"

กระเป๋าหนังสีดำมันเงา ทรงเหมือนแอร์เมส เคลลี แต่กลับติดโลโก้ชาแนล

ริโกะรับมา "อะเม่เต้ ลินค้าตัวใหม่ยอดนิยมของชาแนลไซ้ใหม่คะ กั้นกระเป๋าอ้อยคงเพราะผ่านการใช้งานมาพอสมควร แถมยังเอียงไปฝั่งซ้ายข้างในว่างเปล่าเหวอคะ...หืม? มีต่างหูสีทองยี่ห้อชาแนลเหมือนกันอยู่ครบคู่ด้วย"

"อย่างนั้นเหวอคะ ฉันไม่ทันสังเกต คุณมันยังใหม่เอี่ยมอยู่เลยนะคะ"

"ค่ะ แต่ไม่รู้จะทำไ้กระเป๋าใบนี้ถึงมีรอยพับเต็มไปหมด ด้านในก็มีรอยเขียนด้วยปากกาถูกลื่นว่า '43' "

"อันที่จริงฉันเก็บมันมาจากถังขยะนะคะ"

"ถังขยะ?"

"ค่ะ ตอนนี้มีนางแบบลิปแบดคนกำลังถ่ายแบบให้นิตยสารของฉันอยู่ที่สตูดิโอภาพแถวนี้ และฉันก็เจอกระเป๋าใบนี้อยู่ในห้องแต่งตัวที่นางแบบทั้งหมดใช้ร่วมกัน ฉันกังวลว่าจะมีปัญหาหรือการกลั่นแกล้งกันในหมู่พวกเธอหรือเปล่า แต่ก็ยังดูไม่ออกว่ากระเป๋าใบนี้เป็นของใคร"

ริโกะหยิบไม้บรรทัดจากลิ้นชักแล้วทาบบนกระเป๋าทันที

"แปดเซนติเมตร ลิปสี่เซนติเมตร แล้วก็เจ็ดเซนติเมตรเหอ...เอาผลรวมคูณสามได้แปดลิปเจ็ด แสดงว่าเป็นของแท้"

ยูเกะผุดยิ้ม "ฉันเห็นในรายการโทรทัศน์เมื่อคืนเหมือนกันคะ ว่าวิธีพิสูจน์อะเม่เต้ของแท้คือความยาวของไซ้ โลโก้ และหูหิ้วรวมกันคูณด้วยความกว้างของป้ายจะต้องเท่ากับแปดลิปเจ็ด"

"ไซ้แล้วคะ วางใจเถอะนะคะ ไม่ได้เกิดปัญหาในหมู่นางแบบหรอก"

แต่คุณนางแบบเจ้าของกระเป๋าเป็นคนทั้งมันเอง ในบรรดานางแบบทั้งหมด
มีใครใช้โทรศัพท์มือถือพกเครื่องสำอางของตัวเองมาเยอะและถนัด
ซ้ายบ้างไหมคะ"

"หืม?" ยูคะทำตาโต "ก็มีนะคะ แต่ทำไมคุณถึงถามแบบนั้น..."

"คุณนางแบบคนนั้นเชื่อตามข้อมูลจากรายการโทรทัศน์เมื่อวานเลย
ลองวัดกระเป๋าดู พอเข้าใจว่ามันเป็นของปลอมก็โยนทิ้งซะ แปะบวกลิปส์
บวกลีต แล้วคุณสาม ถ้าใช้เครื่องคิดเลขทั่วไปจะได้ผลลัพธ์เท่ากับแปดลิปส์
แต่แอปพลิเคชันเครื่องคิดเลขของโทรศัพท์มือถือจะคำนวณออกมาผิดเป็น
สี่ลิปสามคะ"

"จริงเหรอ" ชายหนุ่มมึนงงแล้วตกใจล้วงโทรศัพท์ไอโฟนออกมา
จากกระเป๋าเสื้อนอก

ริโกะพยักหน้า "แอปพลิเคชันเครื่องคิดเลขจะคำนวณโดยเริ่มจาก
ตัวคุณก่อนตัวบวกลิปส์ เจ้าของกระเป๋าเห็นผลลัพธ์แล้วคงหัวเสีย เขียน
ตัวเลขที่ได้รับบยาอารมณ์ใส่กระเป๋าแล้วโยนลงถังขยะ ตามปกติคงใส่ของ
จนหนักกระเป๋า และที่กินกระป๋องย้อยมาทางฝั่งซ้ายของเจ้าตัวก็เพราะสะพาย
บนไหล่ขวา ดังนั้นน่าจะเป็นคนถนัดซ้ายคะ"

ชายในร้านกดไอโฟนตามอุทานด้วยความทึ่ง "ได้สี่ลิปสามจริงๆ ด้วย"
ยูคะรีบหยิบปีกรูปถ่ายนางแบบออกมาจากกระเป๋าตัวเอง "คนที่ลักษณะ
ตรงตามที่คุณว่ามา...คือสองคนนี่คะ...ริคาโกะกับชายากะ"

"ถ้าอย่างนั้นคำตอบก็ชัดเจนแล้วคะ เจ้าของคือคุณริคาโกะ ในรูปถ่าย
ใบนี้เธอสวมแต่ต่างหูกับสร้อยคอที่ทำด้วยทองลิปแปดเคใช้ไหมคะ ส่วน
คุณชายากะไม่ได้สวมเครื่องประดับแบบนั้น แสดงว่าคนที่แพ้มองน่าจะเป็น
คุณริคาโกะ"

"แพ้มองเหรอคะ"

"ต่างหูของซาแนลเป็นสีทองแต่ไม่ได้ทำจากทองลิปแปดเคคะ เธอคงซื้อ
มาพร้อมกระเป๋าแต่พบว่ามันไม่เหมาะกับสภาพผิวเลยทิ้งไปด้วยกัน ลองไป
ถามเจ้าตัวดูก็ได้คะ และช่วยรีบไปบอกเธอหน่อยนะคะว่าอะเมเด็ใบนี้เป็น

ของแท้"

ยูกะลุกขึ้นด้วยดวงตาเป็นประกาย "ได้ค่ะ ฉันจะรีบไปเดี๋ยวนี้ ขอขอบคุณจริงๆ นะคะ อาจารย์รินคะ"

เธอโค้งปลกๆ แล้วรีบก้าวออกมาจากสำนักงาน และก็วิ่งหายไปทางย่านร้านค้า

อิโรชิได้แต่ยืนทิ้งกับความรอบรู้และความสามารถในการวิเคราะห์ของ ริโกะ... ชาวสื่อเป็นความจริง เธอคือคนคนเดียวที่เขาคงพึ่งพาได้

ริโกะซึ่งอยู่ในร้านจู่ๆ ก็ก้มมองสร้อยตัวเอง

"มีอะไรเหรอ" ชายหนุ่มถาม

"มีคนส่งเมลมานะ สร้อยเส้นนี้เป็นสร้อยบลูทูธเชื่อมต่อกับโทรศัพท์มือถือ มันจะสิ้นเวลามีเมลเข้ามา"

"โอ้โฮ สะดวกดีนะ"

"มันไม่ใช่แค่แจ้งเตือนตอนมีสัญญาณเข้าอย่างเดียวนะ เวลาอยู่ห่างจากตัวโทรศัพท์เกินสิบเมตรก็จะสิ้นเหมือนกัน ช่วยป้องกันเวลาเฟลอลืมโทรศัพท์เอาไว้ เอ...แล้วฉันเอาโทรศัพท์ที่ไปวางไว้ไหนนะ"

อิโรชิมัวรีรอไม่ได้แล้ว ต้องรีบเข้าไปคุยก่อนโดนตัดหน้า ว่าแล้วเขาคงตัดสินใจก้าวเข้าไปที่ประตู "อะ...อรุณสวัสดิ์ครับ"

"ยินดีต้อนรับค่ะ..." ริโกะลุกขึ้นมาทำหน้าที่ ดวงตากลมโตแผ่ประกายประหลาดใจ "เกิดอะไรขึ้นเหรอคะ"

"หือ? อะไรนะครับ"

"เห็นคุณวิ่งหอบมา เหงื่อเต็มตัวเลยด้วย"

อ้อ...อิโรชิปาดเหงื่อที่หน้าผาก เพิ่งนึกได้ว่าตัวเองยังหอบแฮก ไม่ใช่แค่เพราะรีบวิ่งมา แต่กำลังร้อนใจมากด้วย

ริโกะหันกลับไปที่ยืนวางของ "ดื่มน้ำสักหน่อยสิคะ..."

"ไม่ล่ะครับ" อิโรชิรีบปฏิเสธ "ที่สำคัญกว่าคือผมคุยด้วยหน่อยได้ไหม ตอนแรกผมไปติดต่อบริษัทที่สืบที่นิปปงบาชิแต่ทางนั้นไม่รับงาน ผมเลยนึกถึงข่าวจับสินค้านำปลอมของอามาโมริ คาเร็นได้ เลยหวังว่าอาจารย์รินคะ

อาจจะยอมรับฟัง"

"...เอาเป็นว่าเชิญนั่งก่อนดีกว่าคะ คุณคงเจอเรื่องราวแรงมากถึงต้อง
รีบรุดมาจากภาคตะวันตก"

"หืม!? ผมว่าตัวเองพูดภาษากลางได้ชัดเจนแล้วนะครับ"

"เมื่อที่คุณเรียกนียงบาซีว่า 'นิปงบาซี' นะคะ"

"อ้อ อย่างนี้เอง...ผมไม่ทันรู้ตัว"

"คุณคงเพิ่งมาถึงนี่เมื่อเช้า ไม่ทราบว่ามีอะไรจะให้ประเเบินคะ"

"ผมขอเล่าตั้งแต่ต้นนะครับ" อิโรชิเริ่มพะวงถึงชายหนุ่มในร้าน "แล้ว
ผู้ชายคนนี่คือ..."

ริโกะแนะนำด้วยรอยยิ้ม "เขาเป็นนักข่าว ชื่อคุณยูโตะคะ"

ยูโตะผงกศีรษะทักทายอย่างมีอธยาศัย "ผมชื่อโองาซาวาระ ยูโตะ
ทำงานอยู่นิตยสารคาโตะคาอะรายสัปดาห์ครับ"

"อ้อ คุณนักข่าวที่คอยเขียนข่าวเกี่ยวกับอาจารย์รินตะ...ไม่นึกเลยว่า
จะหนุ่มขนาดนี้"

"ถ้าเรื่องที่จะปรึกษาเป็นความลับ ผมขอตัวก่อนก็ได้ นะครับ" ยูโตะ
ทำท่าจะหันไปทางประตู

"ไม่ต้องหรอกครับ ช่วยอยู่ด้วยกันดีกว่า ผมอยากให้ช่วยรับฟังอย่าง
เป็นกลาง คุณจะนำไปเขียนข่าวก็ได้ นะครับ ตัวผมตอนนี้อาจได้คนสนับสนุน
เพิ่มขึ้นสักคนก็ยังดี"

ริโกะถามด้วยความเป็นห่วง "ท่าทางคุณมีเรื่องร้อนใจมาลึนนะคะ..."

"ครับ มากด้วย" อิโรชิขาดเหงื่อ แม้อีกฝ่ายจะอ่อนวัยกว่าทั้งสองคน
แต่ในเมื่อเขามาไหว้วานธุระก็ควรใช้คำพูดสุภาพ "อาจารย์รินตะรู้จักหอดะวัน
ใหม่ครับ"

"หมายถึงผลงานการออกแบบของโอคาโมโตะ ทาโร..."

"ใช่ครับ นั่นแหละ"

"หลังจบงานนิทรรศการนานาชาติในปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบ ลังปลูกสร้าง
ทั้งหลายในงานถูกรื้อถอน แต่หอดะวันยังตั้งอยู่ในสวนอนุสรณ์งานนิทรรศการ

นานาชาติตามเสียงเรียกร้องของชาวเมืองท้องถิ่นไซโหมะคะ แต่ฉันยังไม่เคยไปเห็นของจริง"

ยูโตะกดไอโฟนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหันหน้าจออกมาหา "นี่ไซโหมะครับ"

นักข่าวหนุ่มค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ภาพหอคอยรูปรางประหลาดอันคุ้นตาปรากฏอยู่ตรงกลางจอ

หอคอยวันสูงร่วมเจ็ดสิบเมตร รูปทรงเหมือนขวดสาเก ส่วนฐานมีเส้นผ่านศูนย์กลางยี่สิบเมตร ตอนบนจะเพรียวขึ้นเรื่อย ๆ

ตรงคอขวดหักงอลงมาด้านหน้าและมี 'ใบหน้า' สีทองติดอยู่ที่ตอนปลาย

ใบหน้าดังกล่าวมีลักษณะเป็นหน้ากากซึ่งออกแบบเป็นแนวล้ำสมัยและนามธรรม ขณะที่ด้านหน้าของลำตัวก็มีอีกหนึ่งใบหน้าซึ่งมีตาจุกปากครบสมบูรณ์กว่า กระนั้นใบหน้าดังกล่าวก็บูดบึ้ง เห็นได้ชัดว่าโอคาโมโตะ ทาโรได้รับอิทธิพลจากปิกซ์ไซท์ที่เจ้าตัวยกย่อง

ด้านข้างของใบหน้าส่วนล่างยังมีแขนงออกมาในลักษณะเอียงขึ้น แขนแต่ละข้างยาวยี่สิบห้าเมตร ปลายแหลมเหมือนแขนของตัวการ์ตูนเรื่องผีน้อยคิวทาโร่ ไม่มีมือและนิ้ว

นั่นก็คือหอคอยวัน รูปปั้นขนาดมหึมาแปลกแหวกแนว ติดตาตรึงใจชนิดได้เห็นแล้วลืมไม่ลง

ช่วงจัดงานนิทรรศการนานาชาติ ลานกว้างรอบหอคอยแห่งนี้จะถูกปกคลุมด้วย 'หลังคายักษ์' ซึ่งค้ำด้วยเสาสีเงิน ครึ่งบนของตัวหอคอยจะโผล่ออกมาจากรูตรงกลางหลังคาพอดี

แน่นอนว่าอิโรชิเคยเห็นแต่ในรูปถ่าย

เขาเพิ่งแต่งงานเมื่อครึ่งปีก่อนและย้ายมาอยู่กับภรรยาในย่านสวนอนุสรณ์งานนิทรรศการนานาชาติ ในสายตาเขามองหอคอยวันเป็นแค่ประติมากรรมแนวเหนือจริงซึ่งตั้งอยู่กลางสนามหญ้ากว้างใหญ่เท่านั้นเอง

อิโรชิเริ่มเล่า "ตอนผมเดินเล่นที่สวนสาธารณะกับภรรยาและได้เห็นความใหญ่โตของมันครั้งแรกก็ทึ่งเหมือนกันครับ มันใหญ่กว่าที่เคยรู้สึกจากภาพถ่ายมาก ให้อารมณ์เหมือนสัตว์ประหลาดหรือไม้กึ่งเทพทูตจากการ์ตูน

10 แพ้มคดียพิทวงของนักประเมีนอัจฉริยะ Q 12

เรื่องอีวานเกลียน นำเกรงขามอย่างกับจะขยับตัวออกมาได้ทุกเมื่อ...แต่ตอนนั้น ผมไม่ได้เข้าไปดูข้างใน ไม่รู้เลยว่าสมัยจัดงานนิทรรศการนานาชาติ ที่นั่น เปิดให้คนเข้าไปได้ เป็นส่วนหนึ่งของหอจัดแสดง"

ริโกะพยักหน้า "ฉันเห็นข่าวในโทรทัศน์เมื่อไม่นานมานี้เหมือนกันคะว่า มันปิดตัวมาตลอด แต่ระยะนี้เพิ่งมีการปรับปรุงและต่อเติมระบบกันแผ่นดินไหว เพื่อจะเชิญแขกเข้าไปเยี่ยมชมภายใน ดูเหมือนของจัดแสดงสมัยงานนิทรรศการนานาชาติจะยังหลงเหลืออยู่ด้วยใช่ไหมคะ และเร็วๆ นี้จะเปิดให้ประชาชนทั่วไปเข้าชมด้วย"

"ใช่แล้วครับ" ฮิโรชิถึงกับชะงักตัวไปหา "ช่วยฟังผมหน่อยนะครับ เหตุการณ์ผิดปกติเกิดในเช้าวันรุ่งขึ้นหลังดูข่าวที่ว่านั้น"

รายการข่าว

สามทุ่มเศษในคืนนั้น

สิ่งที่ปรากฏอยู่ในช่วงข่าวซึ่งแพร่ภาพไปทั่วประเทศของสถานีโทรทัศน์ NHK คือสภาพภายในของหอดูดาวอันตระการตาเหมือนใหม่ชวนให้นึกถึงสมัยจัดนิทรรศการนานาชาติ

ภายในหอคอยเป็นพื้นที่เปิดโล่งจนถึงชั้นบนสุด ลีลันสดไสตามแบบศิลปะมนัสปริดี* เหมือนเมื่อครั้งปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบไม่มีผิด

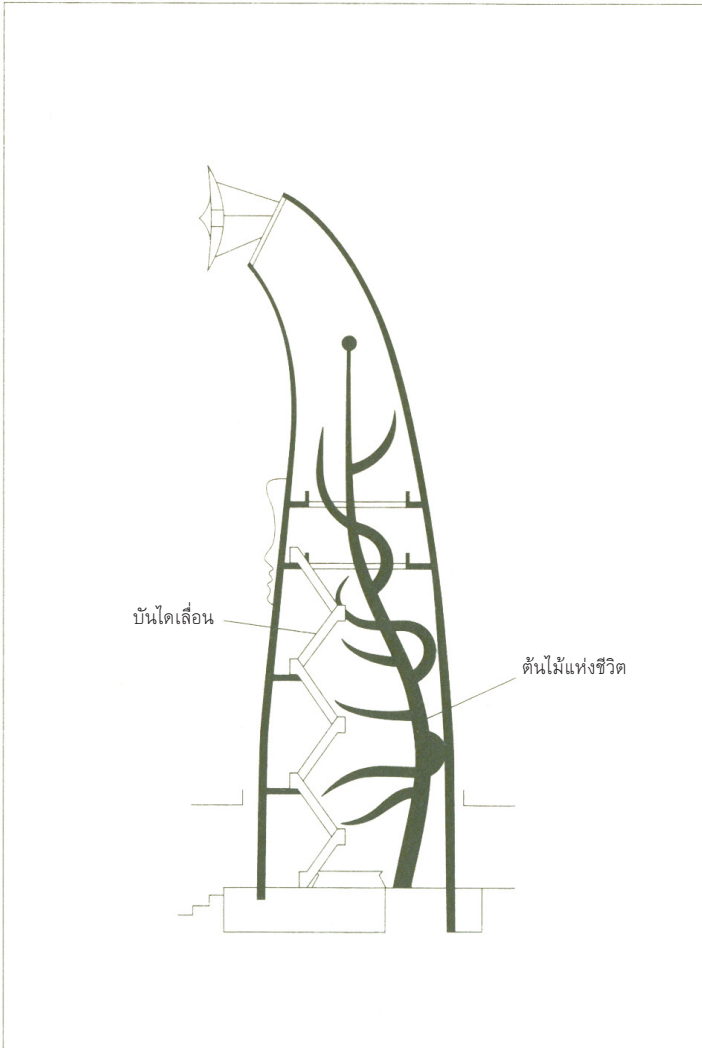
ผนังด้านในเป็นลายเกล็ดปลาสีแดงเข้ม ประติมากรรมทรงสูงยาวชื่อ 'ต้นไม้แห่งชีวิต' ตั้งตระหง่านตั้งเป็นแกนกลางโถงกว้าง ลำต้นแผ่กิ่งก้านเป็นสีน้ำเงิน ส้ม เหลือง และเขียวคดงอเหมือนงู บนต้นไม้แห่งชีวิตยังมีงานศิลป์แปลกตาซึ่งจำลองมาจากวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตห้อยระยงระยายง ยิ่งไล่ขึ้นด้านบนก็ยิ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่ใกล้เคียงกับปัจจุบัน งานศิลป์เหล่านั้นวางกลไกเอาไว้ให้ขยับ เปล่งแสง และส่งเสียงได้

เสียงผู้ประกาศของ NHK แทรกภาพข่าวเป็นระยะ "อย่างที่ทุกท่าน

* ศิลปะมนัสปริดี (Psychedelic art) เป็นศิลปะแบบนามธรรมที่ใช้สีและรูปแบบจากอิทธิพลของการกระตุ้นจากฤทธิ์ของยาหล่อมประสาท

18 แฟ้มคดีพิศวงของนักประเมินอัจฉริยะ Q 12

เห็นว่าโครงสร้างภายในของหอคอยมีลักษณะใกล้เคียงกับโถงบันไดเลื่อนที่อยู่ตรงกลางของห้างสรรพสินค้าหรือโรงแรมชั้นสูงค่ะ"

หอคะวัน (ภาพตัดขวาง)

บันไดเลื่อนตั้งอยู่มุมผนังหักไปหักมาขนานกับต้นไม้แห่งชีวิต บันไดเลื่อนแต่ละตัวน่าจะยาวตามมาตรฐาน และเชื่อมต่อกับบันไดเลื่อนตัวถัดไปที่จุดพักบันไดในลักษณะแบบวนขวา

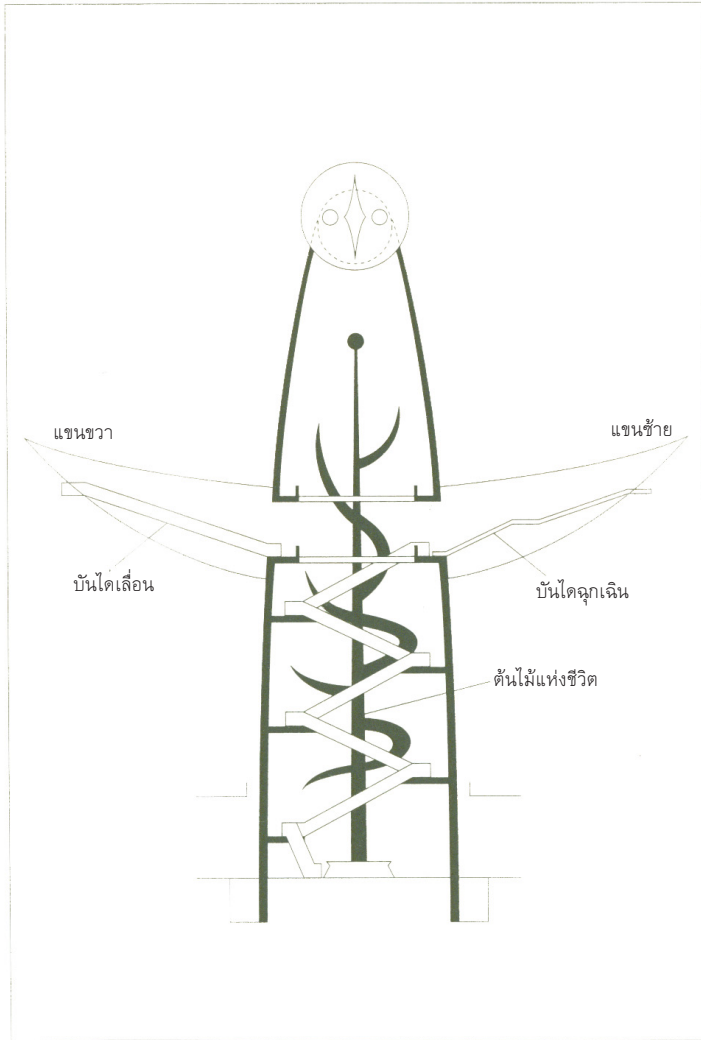
ด้วยความที่ภายในหอคิววันเป็นโถงโล่งจึงไม่มีพื้นที่แต่ละชั้น จุดพักบันไดเลื่อนทั้งหมดก็เป็นแค่เสียงแคบที่ค้าด้วยคานกับเสาไม้ที่ต้น ผู้เยี่ยมชมจึงต้องขึ้นไปตามบันไดเลื่อนนี้และชมความเป็นมาทางวิวัฒนาการซึ่งจัดแสดงอยู่ตามต้นไม้แห่งชีวิต

ผู้ประกาศข่าวของ NHK อธิบายแทรกอีกครั้ง "ชั้นล่างสุดเป็นสิ่งมีชีวิตในยุคดึกดำบรรพ์เช่นไครนอยด์ เฮลิโอซัวร์หรือแมงกะพรุน พวกมันถูกจำลองให้ใหญ่กว่าขนาดจริงมาก ส่วนที่อยู่เหนือขึ้นไปเล็กน้อยคือตัวไทรโลไบต์ แอมโมไนต์ สัตว์น้ำจำพวกปลา สัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก ส่วนที่อยู่แถบบันไดเลื่อนชั้นสามคือไดโนเสาร์ ชั้นสี่ขึ้นไปคือแมมมอธ กอริลล่า และมนุษย์นีแอนเดอร์ทัลคะ"

ผู้เยี่ยมชมจะผ่านจุดพักทั้งหมดห้าจุดและขึ้นสู่ระเบียงลอยฟ้า

หลังจากนั้นต้องขึ้นบันไดเลื่อนซึ่งทอดยาวตามแนวราบไปสู่ 'แขนขวา' ของหอคอย ปลายแขนคือประตูทางออกซึ่งเชื่อมออกไปยังทางเดินใต้หลังค้ายักษ์

ผู้ประกาศข่าวเกริ่นถึงความเป็นมา "หลังจบนิทรรศการนานาชาติ ที่นี่เปิดให้เฉพาะผู้สนใจเข้าชมโดยปิดระบบไฟทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นแสงสว่างบันไดเลื่อนหรืองานศิลป์ และไม่อนุญาตให้ขึ้นไปชั้นบนคะ เมื่อหลังค้ายักษ์ถูกรื้อถอนไปแล้ว ทางออกที่ปลายแขนจึงถูกปิดเช่นกัน ชั้นบนไม่มีทางออกฉุกเฉิน ทางสถานีตำรวจดับเพลิงจึงแนะนำว่าควรเปิดให้คนเข้ามาเฉพาะชั้นล่าง"

หอคะวัน (ภาพด้านหน้า)

ทว่าขณะนี้สถานการณ์เปลี่ยนไป จังหวัดโอซาก้าทุ่มงบประมาณ
ก้อนใหญ่เพื่อปรับปรุง 'โบราณสถาน' อันยิ่งใหญ่และเปิดใหม่อีกครั้งอย่าง

เต็มรูปแบบ

เริ่มจากเปิดให้ใช้ประตูทางออกจากส่วนแขนขวา โดยจะติดตั้งบันไดวนสำหรับเดินลงไปข้างล่างโดยเฉพาะ

บันไดวนดังกล่าวเป็นแค่โครงเหล็กเปลือยลักษณะเดียวกับบันไดฉุกเฉินด้านนอกผนังอาคาร แต่อย่างน้อยก็ช่วยให้ขึ้นชมทัศนียภาพรอบสวนสาธารณะได้เต็มที่

ขณะเดียวกันก็เปลี่ยนดวงไฟด้านบนสุดภายในหอคอยวันซึ่งจำลองแบบจากดวงอาทิตย์จากหลอดซีนอนเป็น LED ใหม่หมด เปลี่ยนระบบขับเคลื่อนบันไดเลื่อนเป็นเทคโนโลยีใหม่ล่าสุดเท่าที่จะมีได้

ผนังด้านในและต้นไม้แห่งชีวิตก็ทาสีใหม่จนคืนความสดใสแบบเดียวกับสมัยงานนิทรรศการนานาชาติเมื่อสี่สิบเอ็ดปีก่อน

อย่างไรก็ตามหากของจัดแสดงมีแค่ต้นไม้แห่งชีวิตอย่างเดียวคงเงิบเหงาเกินไป ทางจังหวัดจึงตั้งพื้นที่นิทรรศการใหม่ขึ้นมาด้วย

ด้านหน้าบันไดเลื่อนชั้นหนึ่งเป็นพื้นที่ของนิทรรศการซึ่งถอดสารพัดอุปกรณ์อันเกิดจากการแข่งขันวิจัยพัฒนาด้านการบินและสำรวจอวกาศระหว่างอเมริกาและโซเวียตในสมัยปีพันเก้าร้อยเจ็ดสิบ

อุปกรณ์ส่วนใหญ่เป็นชิ้นเล็ก ขนาดกว้างยาวไม่เกินสามสิบเซนติเมตร สนิมขรอะจนมองไม่ออกว่าเอาไว้ใช้งานอะไรบ้าง กระนั้นเครื่องหมาย NASA USSR ที่สลักอยู่ก็ชวนเชื่อว่าเป็นของเก่า

รายการข่าวของ NHK ตัดภาพไปที่อ็อกัสติน แฮร์ริส ศาสตราจารย์ด้านวิศวกรรมศาสตร์วัยห้าสิบหกปีซึ่งมาเยี่ยมชมหอคอยวันร่วมกับคณะทูตจากสถานทูตอเมริกาในวันนี้ด้วย

ศาสตราจารย์แฮร์ริสสำเร็จการศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิตจากสถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์และเป็นที่ปรึกษาด้านเทคนิคให้กับ NASA มาหลายปี เคยมีชื่อเสียงโด่งดังจากการทุ่มเทออกแบบแขนกลสำหรับทำงานได้ในอวกาศอันเป็นส่วนหนึ่งของแผนสร้างกระสวยอวกาศ

แฮร์ริสขึ้นชื่อเรื่องนิสัยจริงจัง ไม่ชอบพูดเล่น แม้ในวันนี้ที่มาเยือน

หอดตะวันตกก็ไม่วักยืมแม่แต่น้อย แถมยังทำหน้าที่นี้ควมวอดขณะจ้องมองส่วนจัดแสดงบริเวณชั้นหนึ่ง

ศาสตราจารย์ก้าวขึ้นบันไดเลื่อนตามการนำของข้าราชการจังหวัดไอซาก้า และแสดงความสนอกสนใจส่วนจัดแสดงใหม่บริเวณจุดพักบันไดชั้นห้า

สิ่งที่ตั้งอยู่ตรงนั้นคือ 'PD1 โปรโตไทป์' หุ่นยนต์สำหรับอุตสาหกรรมเทคโนโลยีใหม่ล่าสุดซึ่งบริษัทนางาโทโมะ เอ็นจิเนียริงทุ่มพัฒนาเพื่อการแข่งขันชีวิตหอดตะวันตกในครั้งนี้

เสียงบรรยายของผู้ประกาศข่าวยังแทรกเข้ามา "ในอดีตงานนิทรรศการนานาชาติเคยเป็นดั่งเมืองต้นแบบของวิทยาศาสตร์และวิทยาการในอนาคตคราวนี้จึงได้นำเทคโนโลยีใหม่ล่าสุดมาจัดแสดงด้วยเช่นกัน"

บริษัทนางาโทโมะ เอ็นจิเนียริงมีชื่อเสียงโด่งดังจากการวิจัยและพัฒนาเครื่องจักรที่ใช้ในการแพทย์โดยนำแขนกลแนวระนาบหลายแกนมาช่วย ทว่า PD1 นี้มีขนาดและรูปร่างเหมือนเครื่องขายสินค้าอัตโนมัติ ไม่สมเป็นหุ่นยนต์แม่แต่น้อย

มันเป็นเครื่องจักรทรงเหลี่ยมสูงสองเมตร กว้างและหนาหนึ่งเมตร ไม่มีการตกแต่งใดๆ ทั้งสิ้น

วิศวกรเปิดให้ดูโครงสร้างของเครื่องจักรตามคำเรียกร้องของแฮร์ริส ด้านหน้าตัวเครื่องเป็นประตูเปิดได้เหมือนเครื่องขายของอัตโนมัติ พอเปิดประตูออกกว้างหนึ่งร้อยแปดสิบองศาจากฝั่งขวาก็เผยให้เห็นประตูเลื่อนบานพับอีกชั้นหนึ่งซึ่งต้องไขกุญแจหลายดอกกว่าจะเปิดเข้าไปได้

ภายในเป็นช่องค่อนข้างโล่ง และพบประตูบานคู่อยู่ในนั้นอีก พอผลักเข้าไปก็จะทะลุออกไปด้านหลังเครื่อง ภายในตู้โถงนี้ไม่มีช่องให้ซ่อนอะไรได้เลยแม่แต่นู๊ตตัว

ทว่าโครงสร้างสำคัญที่แท้จริงของเครื่องจักรดังกล่าวติดอยู่ที่ผนังด้านในฝั่งซ้าย

แขนกลขนาดเล็กกระจิดจ้านวนนับไม่ถ้วนติดตั้งแน่นขนค้อยู่บนนั้น เส้นใยหลายพันเส้นแผ่ออกมาจากปลายแขนแต่ละแขนทั้งในแนวตั้งและ

แน่นอนรากับใยแมงมุม

แฮร์ริสสำรวจแขนงหัวเหล่านั้นไม่วางตาพลงพักหน้าเป็นครั้งคราว เจ้าตัวเชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่นและตอบคำถามของนักข่าวจาก NHK ว่า "มันเป็นเครื่องเย็บผ้าที่มีกลไกน่าทึ่งมาก เริ่มจากเป่าอากาศขึ้นมาจากช่องลมด้านล่างเพื่อให้ผ้าลอยกลางอากาศ จากนั้นเซ็นเซอร์จะตรวจหาจุดที่ฝึกขาดและส่งแขนกลไปเย็บซ่อม วิธีนี้นับเป็นไอเดียล้ำยุค แต่มันยังวางโครงสร้างภายในอย่างชาญฉลาด แนวคิดไม่เหมือนใคร..."

วิศวกรยังแนะนำให้แฮร์ริสลองฝึกผ้าเช็ดหน้าของตัวเองตรงนั้นแล้ววางที่พื้นด้านในเครื่อง

พอประตูทั้งหมดถูกปิด เครื่องจักรก็ใช้เวลาทำงานเพียงไม่กี่นาที ประตูถูกเปิดออกอีกครั้ง เผยให้เห็นผ้าเช็ดหน้าซึ่งพับเรียบร้อยวางอยู่บนจุดเดิม

เขาลองหยิบมาคลี่ พบว่าจุดที่ขาดถูกเย็บซ่อมอย่างประณีตจนแทบไม่เห็นร่องรอย เครื่องจักรเลือกเส้นด้ายซึ่งใกล้เคียงกับเนื้อผ้าเช็ดหน้ามากที่สุด งานจึงออกมาเนียนมากอย่างที่เห็น

มันช่างเป็นวิศวกรรมอันล้ำสมัยสมเป็นความภาคภูมิใจของญี่ปุ่นซึ่งเป็นที่นิยมนำมาจำหน่ายทางเทคโนโลยี บริษัทนางาโทโมะ เอ็นจินีเยริงยังระบุด้วยว่าวางแผนจะนำเครื่องจักรอันน่าทึ่งมาติดตั้งเพิ่มอีกหลายเครื่องก่อนถึงวันเปิดให้ประชาชนทั่วไปเข้าชม

ศาสตราจารย์แฮร์ริสยิ้มชมเสร็จแล้วเดินลงบันไดวนด้านนอกอย่างคร่ำมอกคร่ำมใจมาก

เขายังให้สัมภาษณ์ว่า "น่านับถือในความพยายามของวิศวกรทุกท่านที่ทุ่มเทให้กับเครื่องจักรที่ใช้จัดแสดง รวมทั้งจังหวัดโอซาก้าที่ช่วยชุบชีวิตสัญลักษณ์สำคัญของงานนิทรรศการนานาชาติ อาคารแห่งนี้จารึกไว้ด้วยประวัติศาสตร์ของโอกาโมโตะ ทาโร ศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ ผู้มาเยือนก็คงมาที่นี่เพื่อเปิดมุมมองต่ออนาคตนับจากนี้ เช่นเดียวกับผู้ที่เคยมาเยือนในปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบ แล้วฉันจะรอชมวันเปิดนิทรรศการอย่างเป็นทางการซึ่งเครื่องจักรครบครันยิ่งกว่านี้"

โฮโร ฮิโรชิอาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยวขนาด 3LDK* ห่างจากสวนอนุสรณ์งานนิทรรศการนานาชาติเพียงห้านาที วันนั้นเขานั่งดูข่าวโทรทัศน์พลางรับประทานอาหารเช้าในห้องนั่งเล่น

"โอโห" เขาเอ่ยด้วยความทึ่ง "เพิ่งรู้ว่าข้างในหอคอยมีของแบบนี้ด้วย ตอนเดินผ่านหน้าสวนอนุสรณ์ยังเงิบเหงาอยู่เลย ป่านนี้คงคึกคักแล้ว"

โฮโร มิซึกิผู้เป็นภรรยาอยู่ในชุดผ้ากันเปื้อน เธอชะโงกหน้ามามองโทรทัศน์จากครัวฝั่งตรงข้าม มิซึกิอยู่ในวัยยี่สิบหกแต่ใบหน้าอ่อนเยาว์สดใส ดูเด็กสาว เจ้าตัวยิ้มแล้วออกความเห็น "ได้ยินว่าช่วงกลางวันยังไม่เปิดให้ใครเข้าใกล้หอคอยนั้น เพราะช่วงนี้จะต้อนรับเฉพาะแขกพิเศษนะ"

จู่ๆ ฮิโรชิได้กลิ่นบางอย่างลอยมาเตะจมูก "เธอได้กลิ่นไหมหรือเปล่า"
"หือ? กลิ่นเหร" มิซึกิทำหน้างงแล้วหันไปทางครัว พอเหลือบเห็นเตาไฟฟ้าก็เบิกตาโพลง "ว้าย! ตายแล้ว"

ชายหนุ่มลุกพรุดวิ่งไปที่ครัว ไซดาวที่ทอดทิ้งไว้บนกระทะไหม้จนดำปืดปี้ สภาพไม่ต่างจากถ่าน

เขาปิดสวิตช์เตาพลังพิมพ์ "เอาอีกแล้วเหร...เมื่อไรจะพัฒนาฝีมือทำอาหารสักทีนะ ฉันเสียตายวัดฤดูบิ"

"ขอโทษค่ะ" มิซึกิหน้าจ้อย "เรื่องทำอาหารยกให้คุณฮิโรชิน่าจะดีกว่า"
"แต่ฉันทำงานที่บริษัทมาทั้งวัน ความสุขอย่างหนึ่งของคู่แข่งงานใหม่คือการที่สามีกลับถึงบ้านแล้วได้กินอาหารฝีมือภรรยาไม่ใช่เหร แต่เอาเถอะมือเย็นพุงนี้ฉันจะเป็นคนทำให้อเอง"

"ใช่โย!" หญิงสาวเบิกบานราวไม่รู้ลิกทุกซัรือน "ถ้าอย่างนั้นช่วยซักผ้าให้ด้วยนะ"

"เดี๋ยวะ เอาใหญ่เชียวนะ...อยากปฏิเสชชะมัด แต่ก็กลัวจะเกิดเหตุเหมือนคราวก่อนที่เธอเอาเลื้อ้เซ็ดขาวของฉินกับเลื้อ้สีแดงของเธอซักรวมกันจนเลื้อ้ฉินกลายเป็นสีช็อกกิงฟังก์"

"คุณพูดโอเวอร์ไปแล้ว มันแค่สีพาสเทลฟังก์เองต่างหาก ช่วยซักสิโว"

* ห้องชุดที่รวมห้องครัวกับห้องรับประทานอาหารไว้เป็นสัดส่วนเดียวกัน ตัวเลขข้างหน้าบอกถึงจำนวนห้องนอน

ของคุณได้ดีกว่าเสื้อสีขาวด้วย"

"แต่เธอไม่ลังกับต้องไปซื้อเนกไทสีเลือดหมูเพื่อให้เข้ากับเสื้อเชิ้ตนั้นเลย"

"มันเรียกว่าสีเรดไวน์ ไม่ใช่สีเลือดหมู แล้วก็ได้ดีด้วยนะ"

"แต่มันใช้ใส่ไปงานพิธีอะไรไม่ได้เลยนะสิ เอาเถอะ ตกลงว่าฉันจะช่วยซักเฉพาะคราวนี้นะ หลังจากนั้นเธอลองศึกษาวิธีการซักผ้าที่ถูกต้องจากอินเทอร์เน็ตด้วยล่ะ"

"ได้เลย อ้อ แล้วก็ช่วยเย็บชายกางเกงยีนให้ด้วยสิ..."

"เธอเห็นฉันเป็นคนใช้ที่กินนอนอยู่ด้วยกันหรือไง ตอนนี้พวกเราไม่มีลูกก็ยังไม่เท่าไร แต่หลังจากนี้จะลำบากนะ"

"ก็ฉันทำงานบ้านไม่เก่งมาแต่ไหนแต่ไร ใช้จักรเย็บผ้าก็ไม่มี"

"เริ่มเรียนรู้จากการรีดผ้าหรือพับผ้าก่อนก็ได้ เอาเป็นว่าวันอาทิตย์นี้พวกเราทดลองด้วยกัน ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามมาได้เลย ฉันจะช่วยสอนเอง"

มิซึกิยิ้มโล่งใจ "นาฬิกาพาสกับที่เป็นคุณฮิโรชิ ฉันรักคุณที่สุดเลย"

"อย่ามาแก้งยอหน่อยเลย" ชายหนุ่มเกาศีรษะพลางเดินกลับไปทีโต๊ะอาหาร "ไม่รู้ว่าหอดะวันจะเปิดให้คนทั่วไปเข้าชมเมื่อไร มันอยู่แถวนี้เองอยากลองแวะไปดูจัง ถ้าเริ่มขายตั๋วเมื่อไรต้องรีบไปซื้อ"

"อ้อ พูดถึงเรื่องนั้น" มิซึกิหยิบใบปลิวแผ่นหนึ่งออกมาจากลิ้นชักในครัว "คุณดูนี่สิ"

"อะไรเหรอ" เขาเข้าไปปลิวมาอ่านดู "ทุกท่านที่ตอบคำถามถูกจะได้รับบัตรเชิญไปร่วมทัวร์ภายในหอดะวัน..."

"น่าสนใจดีเนอะ ถึงรอบประชาชนทั่วไปจะเริ่มช่วงเดือนพฤศจิกายนนั้นแต่อย่างน้อยลองร่วมสนุกดูก็ช่วยประหยัดค่าตั๋วไปได้"

"ถ้ามิซึกิช่วยตั้งใจทำงานบ้านคงช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายได้มากกว่าเยอะ"

ฮิโรชิอ่านคำถามบนใบปลิว 'จงเติมอักษรที่เหมาะสมลงในช่องว่าง แต่ทั้งหมดต้องเป็นอักษรเดียวกัน... □□ × 1000 = □'

ผู้เป็นภรรยาปลิ้นยิ้มแล้วยื่นเศษกระดาษให้ "ฉันนึกคำตอบออกแล้วละ"

"จริงเหรอ" เขาหลุบมองเศษกระดาษ

บนนั้นเขียนว่า '10 x 1000 = หมื่น'

อิโรชิบ่นเอือมๆ "กติกาบอกว่าทั้งหมดต้องเป็นอักษรเดียวกันไม่ใช่เหรอ ที่สำคัญเธอเล่นใส่ทั้งตัวเลขกับตัวอักษร ไม่มีทางถูกหรอก"

"อ้าวเธอ...ฉันไม่ทันสังเกต อุตส่าห์คิดว่าจะได้ตัวฟรี"

"ถ้าอย่างนี้ผู้ขายทำงานแล้วเก็บเงินซื้อตัวยังเข้าท่ากว่า ฉันขออาบน้ำก่อนนะ"

"ได้สิ แต่ช่วยล้างอ่างอาบน้ำให้ก่อนได้ไหม"

เขาพึมพำอย่างอ่อนใจ "ยังไม่ได้ล้างอีกเหรอ..."

ไฮโร อิโรชิเงยมองรินตะ ริโกะ "ฟังผมเล่าแบบนี้อาจเข้าใจว่าภรรยาผมเป็นคนไม่เอาไหนและนิสัยเอาแต่ใจ แต่เปล่าเลยครับ เธออุตส่าห์ทำงานพาร์ทไทม์ที่โรงเรียนเตรียมอนุบาลของเมืองลือตะ เพื่อสมทบกับเงินเดือนอันน้อยนิดของผม"

ริโกะพยักหน้าด้วยความทึ่ง "ถ้าอย่างนั้นเธอคงเหนื่อยจากงานเหมือนกันสินะคะ แต่เธอไม่ได้ทำงานเป็นครูใช่ไหม"

"เปล่าครับ เธอเป็นแคพนักงานพาร์ทไทม์ที่เป็นผู้ช่วยครูอีกที...เข้างานสองกะ กะละสองชั่วโมง กะเช้าคือเจ็ดโมงครึ่งถึงเก้าโมงครึ่ง แล้วก็เย็นคือสี่โมงครึ่งถึงหกโมงครึ่ง"

"เธอลองงานอยู่นาคู"

"งานหนักกว่าที่คิดมากเลยครับ ช่วงแรกผมแอบแวะไปดูช่วงวันหยุดบริษัท เห็นเธอทำงานหนักคุ้มค่าจ้างถึงจะแค่นี้ก็ชั่วโมงก็เยอะ พอเธอลองกลับบ้านเลยหมดแรง ต้องจับหลับจนเวลาอาหารค่ำ"

ยูตะยิ้มให้ "มิน่าล่ะเธอถึงได้ตั้งใจที่คุณสามีช่วยทำอาหารให้"

อิโรชิผู้ยิ้มรับ "ผมเองเหนื่อยไม่แพ้กันเพราะต้องนั่งรถไฟสายฮันคิวจากสถานีทาคาระซึะกิกลับมาที่บ้าน แต่ปัญหาไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกครับ คดีมันเกิดขึ้นในเช้าวันรุ่งขึ้นหลังดูข่าว NHK..."

คดี

เจ็ดโมงกว่า มิซึกิรับประทานอาหารเช้าเสร็จและเป็นฝ่ายออกจากบ้านก่อนเช่นเคย เธอมุ่งหน้าไปยังโรงเรียนเตรียมอนุบาลซึ่งทำงานพาร์ทไทม์อยู่ ฝ่ายอิโรชิยังมีเวลานั่งอ่านหนังสือพิมพ์สบายๆ อีกราวหนึ่งชั่วโมง รอสักแปดโมงค่อยออกเดินทางไปยังสถานีคิตะเซ็นริกิได้ โชคดีที่มันเป็นสถานีต้นทาง ขึ้นรถไฟเวลาไหนก็ได้หนึ่ง

แต่วันนั้นอิโรชิค้นอ่านหนังสือพิมพ์เพลินและเอาแต่ครุ่นคิดปริศนาเมื่อวาน ถ้าทำได้ก็อยากไขคำตอบเพื่อเข้าไปทิวรี่หอคอยฟรีๆ

เมื่อคืนเขาหลับสนิท สมองจึงปลอดโปร่ง ความเป็นไปได้หนึ่งผุดขึ้นในหัว อักษรที่จะเติมลงในช่องว่างใช้อักษรภาษาอังกฤษก็น่าจะได้

หลังจากนั้นเขาใช้เวลาไม่กี่วินาทีก็ได้คำตอบ m นั่นเอง mm (มิลลิเมตร)
 $\times 1000 = m$ (เมตร)

อิโรชิขลังลึงโลด รีบคว้าไปรษณียบัตรขึ้นมาเขียนคำตอบและข้อมูลติดต่อลงไป

ชายหนุ่มจำได้ว่าหน้าทางเข้าฝั่งตะวันตกของสถานีรถไฟฟ้ามหานครไปรษณีย์อยู่ แต่อยากรีบไปส่งเดี๋ยวนี้เลยมากกว่า ว่าแล้วเขาจึงคว้าไปรษณียบัตร

แล้วออกจากบ้าน นำมันไปส่งที่ทำการไปรษณีย์ในละแวกนั้น

เขาส่งไปรษณียบัตรเสร็จแล้วและยังมีเวลาเหลือเฟือก่อนจะขึ้นรถไฟ
เขาจึงพาเดินไปยังสวนอนุสรณ์โดยไม่ต้องคิด เพราะอยากไปเห็นหอดะวัน
ซึ่งยังเปิดรับเฉพาะแขกพิเศษแม้จากระยะไกลก็ยังดี

สวนสาธารณะซึ่งสร้างขึ้นบนพื้นที่ที่เคยจัดงานนิทรรศการนานาชาติ
มีอาณาเขตกว้างใหญ่มาก มองไปก็เห็นสนามหญ้าสุดลูกหูลูกตา รวมถึงสนาม
กีฬา อุปรกรณ์กีฬาและหอศิลป์ ค่าเข้าสำหรับผู้ใหญ่คือสองร้อยห้าสิบเยน
แต่ขณะนี้ยังเข้าไปไม่ได้เพราะสวนเปิดตั้งแต่เก้าโมงครึ่งเป็นต้นไป เขาจึง
เข้าไปดูหอดะวันไกลๆ ไม่ได้

มันเป็นหอคอยขนาดมหึมาจนมองจากที่ไกลก็เห็น แต่ถ้าทำได้เขาอยาก
เข้าไปมองให้ใกล้ที่สุดจากด้านหน้าด้วย ดังนั้นน่าจะต้องเดินไปทางสถานี
โมโนเรลสวนอนุสรณ์ฝั่งประตูหน้า

ว่าแล้วอิโรชิจึงเดินตามทางเข้าอ้อมสวนอนุสรณ์ ขึ้นสะพานลอยและ
เริ่มมองเห็นบริเวณหน้าสถานีอันเงียบเหงา ประตูด้านหน้าสวนยังปิดอยู่
ช่องจำหน่ายตั๋วก็ยังไม่เปิด เขาจึงมองข้ามประตูรั้วไปยังด้านในสวน

หอดะวันตั้งตระหง่านอยู่ด้านหลังเนินหญ้าเตี้ยๆ รูปลักษณะยังแปลกตา
ตามเคย แต่อย่างน้อยก็ดูเหมือนกำลังผายสองมือต้อนรับอิโรชิซึ่งน่าจะตอบ
ปริศนาถูก บันไดวนเชื่อมจากปลายแขนขวาลู่พื้นด้านล่าง ระยะนี้เขามัก
เหลือบมองหอดะวันเป็นบางครั้งในช่วงเดินทางไปกลับที่ทำงาน แต่ไม่ยก
เห็นว่ามีกรตติตั้งบันไดเพิ่มด้วย

อิโรชิยื่นมองภาพนี้อยู่ชั่วครู่ ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงผู้หญิงหวีดร้อง
จากระยะไกล

เสียงเบามากจนชวนเข้าใจว่าตัวเองหูฟาด ทว่าสายตาดำลันเห็นคนสองคน
กำลังยื้อยุดกันอยู่บนทางเท้าซึ่งทอดยาวริมเนินหญ้า

ชายหนุ่มหันไปมองแล้วถึงกับตะลึง หญิงสาวคนหนึ่งถูกจุกกระซาง
แต่ยังพยายามขืนตัว ชุดที่สวมอยู่คุ้นตา มันคือเสื้อคลุมสตรีที่ภรรยาสวม
ตอนออกจากบ้าน นั่นต้องเป็นมิซึกิแน่นอน

"ปล่อยนะ! คิดจะพาฉันไปที่ไหน" เสียงตะโกนของภรรยาดังเข้ามา
อิโรชิ

ผู้ที่พยายามดึงตัวเธอไปคือชายในชุดเครื่องแบบคล้ายตำรวจ รูปร่าง
ใหญ่บึกบึน อายุไม่แน่ชัด เจ้าตัวยังคงพยายามดึงเธอข้ามเนินไปโดยไม่ตอบ
คำถาม

"มิซึกิ!" อิโรชิตะโกนเรียก แต่ทั้งคู่ยังยื้อยุดอยู่อย่างนั้น อาจเพราะ
เขายืนอยู่ใต้ลมจึงได้ยินเสียงฝ่ายตรงข้าม ขณะที่เสียงตัวเองส่งไปไม่ถึง

ทั้งคู่หายไปหลังเนิน อิโรชิรีบลงสะพานลอยและวิ่งไปตามทางเท้าเลียบ
รั้วเหล็ก แต่สวนอนุสรณ์ซึ่งกว้างใหญ่นี้วิ่งไปมุมไหนก็มองเห็นไม่ถึงใจกลางสวน
เนินหญ้าเมื่อครู่คล้ายยิ่งไกลห่างออกไปทุกที ทักษณวิสัยถูกบดบังด้วยแมกไม้
จนเขามองไม่เห็นสวนด้านใน

ในที่สุดเขาก็วิ่งจนเจอประตูเล็กๆ สำหรับเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะซึ่งอยู่
คนละจุดกับประตูสำหรับบุคคลทั่วไป

ชายวัยสี่สิบกว่ายืนอยู่ที่นั่นโดยสวมเครื่องแบบเหมือนชายคนเมื่อครู่
ที่ตั้งตัวมิซึกิไป บนอกเสื้อปักข้อความว่ารักษาความปลอดภัยทั่วอาณาจักร
แปลว่าชายคนนั้นคือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

อิโรชิวิ่งหอบไปร้องเรียนกับชายหน้าประตู "ภรรยาผมอยู่ข้างใน"

"หือ?" อีกฝ่ายนึ่วหน้า "สวนยังไม่เปิดนะครับ"

"ผมรู้ครับ แต่เมื่อกี้เธออยู่ในนั้น ถูกเพื่อนร่วมงานของคุณดึงตัวอยู่"

"ดึงตัวเธอ...แปลว่าภรรยาคุณอยู่ในสวนแล้วเธอครับ เข้าไปได้ยังไง
แล้วเข้าไปทำไม"

"ผมจะไปรู้ได้ยังไง ถ้ามันเป็นการบุกรุกก็ขอโทษด้วย แต่ปกติภรรยาผม
ไม่ใช่คนที่จะทำอะไรแบบนี้ ดังนั้นช่วยอย่าถือสาหรือเอาไปแจ้งความเลย
ผมจะสอบถามเหตุผลและอธิบายให้เธอเข้าใจเองว่าไม่ควรชี้ิ้วเข้าไปอีก"

"ใจเย็นก่อนนะครับ ผมยังไม่ได้รับการติดต่อเลยว่าผู้บุกรุก... รอสักครู่
ครับ ผมจะตรวจสอบเดี๋ยวนี้"

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยติดต่อผ่านวิทยุสื่อสาร "เรียกศูนย์บัญชาการ

ทางนี้พบบุคคลภายนอกเข้ามาแจ้งว่าภรรยาของเขาบุกเข้าไปในสวน และถูก
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตึงตัวไว้ เปลี่ยน"

เสียงตอบรับแม้มีคลื่นแทรกแต่ก็ดังมาถึงหูอิโรซ้อย่างชัดเจน "ศูนย์บัญชาการ
ไม่พบเหตุผิดปกติแบบนั้นเลย เปลี่ยน"

เจ้าหน้าที่ทำหน้าที่ว่ารุ่น เขาจึงรีบปฏิเสธ "เป็นไปไม่ได้หรอก! ผมเห็น
กับตาตัวเอง ผู้ชายคนนั้นรูปร่างใหญ่แชนล่า...สวมเครื่องแบบเหมือนคุณเลย"

ทว่าฝ่ายตรงข้ามได้ยินแล้วยิ่งซักสีหน้า "คุณพูดถึงใครครับ ที่มงาน
ผมไม่มีคนรูปร่างใหญ่แบบนั้นหรอก"

"ไม่มีเหรอ แต่ผมเห็น..."

"เจ้าหน้าที่ที่ถูกส่งมาประจำที่นี่จะเลือกเฉพาะคนที่รูปร่างหน้าตา
ไม่สร้างความหวาดกลัวให้ผู้เยี่ยมชม บริษัทผมมีคนที่คุณเหมือนนักมวยปล้ำ
อยู่หรอก แต่ถูกส่งไปที่อื่นแทน ดังนั้นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำ
สวนอนุสรณ์นี้เลยมีแต่คนรูปร่างแบบผม"

อิโรซิวู๊สึกเย็นยะเยือกราวกับเส้นเลือดกลายเป็นน้ำแข็ง

ภรรยาถูกชายแปลกหน้าลักพาตัว แถมยังจุดเข้าไปในสวนสาธารณะ
ต่อหน้าต่อตา

เขาจะมัวเสียเวลาไม่ได้แล้ว ชายหนุ่มตัดสินใจวิ่งอ้อมสวน เจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยมองตามอย่างเย็นชาแต่อิโรซิไม่สนใจ ต่อให้ถูกแจ้งความ
ว่าเป็นบุคคลน่าสงสัยก็ช่าง ในเมื่อคนร้ายสวมรอยเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความ
ปลอดภัย การที่คนพวกนั้นจะระแวดระวังมากขึ้นย่อมเป็นเรื่องดีกว่า

ทางเข้ายังปลอดภัยตามเคย อีกฟากของรั้วเหล็กก็เช่นกัน

อิโรซิไม่ลังเลอีกแล้ว เขาพุ่งไปหารั้ว กระโดดให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว
เกาะเอาไว้ เขาเลิกเล่นกีฬาไปตั้งแต่สมัยมัธยมต้นแต่กำลังแขนขายังไม่ตก จึง
ปีนรั้วข้ามไปยังฝั่งสวนได้สำเร็จ

ที่นี่เป็นสวนกว้าง แต่ชายหนุ่มพอรู้จักเส้นทางเพราะเพิ่งมาเดินเล่น
กับภรรยาเมื่อหลายเดือนก่อน

เขาเริ่มจากรั้วไปตามแนวทางเดินที่ตัดผ่านหญ้า ซึ่งมืหอดตะวันตกตั้ง

ตระหนังก้อยเบื้องหลัง ชายหนุ่มตั้งหน้าตั้งตารวังไปยังมุมเดียวกับที่มีชู้กึกกูดเข้าไป

ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงผีเท้า อิโรชิจะหยุดวิ่งแล้วหลบหลังเงาไม้ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในเครื่องแบบกำลังเดินตระเวนทั่วสวน ทั้งหมดเป็นชายสูงอายุและร่างเล็กตรงกับที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเมื่อครู่บอก หากมีชายร่างใหญ่ยอมสะดุดตา

ภรรยาเขาอยู่ที่ไหน...อิโรชิพยายามสะกดความร้อนรนขณะเข้าไปใกล้ หอดะวันที่ละน้อย

ความทรงจำสมัยมาเที่ยวสวนเมื่อคราวก่อนผุดขึ้น สนามหญ้ากว้าง ด้านหน้าหอดะวันเป็นเขตหวงห้าม ผู้มาเที่ยวสวนจึงเดินได้เฉพาะบนเส้นทางที่จัดไว้

บริเวณดินหอคอยถูกล้อมรอบด้วยร่องซึ่งติดตั้งราวจับเอาไว้ ร่องดังกล่าวไม่มีน้ำแต่เขาจำได้ว่ามันลึกพอสมควร

ทว่าปัญหาคือตอนนั้นเขาไม่ทันใส่ใจว่าทางเข้าหอคอยอยู่ตรงไหน ตอนนี้จึงนึกไม่ออกและจำเป็นต้องมองหาด้วยตัวเอง

อิโรชิเข้าไปใกล้ด้านหลังหอคอย และลอบสังเกตการณ์อยู่ด้านหลังเงาไม้

รถบรรทุกขนาดเล็กสองคันจอดอยู่ คาดว่าเป็นพวกพนักงานทำความสะอาดหรือตรวจสอบสภาพเพราะวันนี้ก็มีการต้อนรับแขกพิเศษเช่นกัน บนร่องรอบหอคอยมีสะพานและบันไดไม้ติดตั้งอยู่ชั่วคราวเพื่อให้ปีนลงไปยังด้านล่างได้ ด้านข้างแขวนผ้าเอาไว้เขียนว่า 'เปิดให้ประชาชนทั่วไปเข้าชมตั้งแต่ต้นเดือนพฤศจิกายนเป็นต้นไป' แสดงว่านั่นน่าจะเป็นเส้นทางที่เชื่อมสู่ประตูทางเข้า

ขณะนี้ไม่ใช่เวลาเปิดสวนจึงแทบไม่มีผู้แว้วเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย บริเวณหอคอย เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินป่วนเปื้อนแถบนั้นชั่วคราวก่อนจะหายไป ตามทางเดิน พนักงานทำความสะอาดก็คงยังไม่เข้ามา

อิโรชิรู้ว่านี่คือโอกาสดีที่จะเข้าไปตรวจสอบข้างใน ว่าแล้วจึงวิ่งออกไปข้ามสะพานชั่วคราวและลงบันไดไปในร่อง

ทางเข้าอยู่ด้านหลังของหอคอย อิโรชิรู้สึกผิดคาคที่มันเป็นแค่ประตูบานคู่ที่ทำจากแผ่นไม้เปลือยพาดต่อกันในแนวนอนเท่านั้นเอง ช่างเป็นประตูแบบง่าย ๆ ผิดกับภาพลักษณ์ภายนอกหอคอย บางทีมันอาจเพิ่งถูกติดตั้งหลังเสร็จงานนิทรรศการนานาชาติ

ขณะนี้ประตูเปิดอยู่ครึ่งบาน อิโรชิจึงค่อย ๆ ย่องเข้าไป

ภายในหอคอยมีลักษณะไม่ต่างจากที่เห็นทางโทรทัศน์เมื่อคืน ดวงไฟก็ส่องสว่าง ผนังเป็นลายเกล็ดปลาสีแดงเข้ม ต้นไม้แห่งชีวิตตั้งเด่นอยู่ด้านหน้าบันไดเลื่อนอยู่เลยผนังฝั่งตรงข้ามเป็นแนวซิกแซ็ก ขณะนี้บันไดเลื่อนทำงานอยู่เสียงของมันดังก้องท่ามกลางความเงียบ

การตกแต่งภายในใช้สีส้มแสดตาตุ่มแล้วนำเวียนหัว แต่อิโรชิพยายามกวาดมองรอบๆ

ไม่มีคนอยู่เลย ไม่มีกระทั่งเสียงฝีเท้าหรือพูดคุย พื้นที่ภายในซึ่งเปิดโล่งผิดคาค จนมองเห็นได้ทุกซอกทุกมุม ไม่น่าจะพาใครมาซ่อนได้...

ขณะครุ่นคิด เสียงหวีดร้องก็ดังมาจากด้านบน

ชายหนุ่มสะดุ้งรีบเงยมอง เห็นมิซึกิชะโงกตัวลงมามองจากราวจับของจุดพักบันไดจุดที่สี่นับจากด้านล่าง สีหน้าเธอเต็มไปด้วยความหวาดกลัวสองมือโอบไปมาอย่างรุนแรงเพื่อขอความช่วยเหลือ

อิโรชิมองไม่เห็นว่ชายร่างใหญ่ยืนอยู่ด้วยหรือไม่ แต่ตัดสินใจรีบวิ่งไปหา "มิซึกิ! ฉันจะไปช่วยเดี๋ยวนี้แหละ"

ชายหนุ่มวิ่งขึ้นบันได ตอนดูโทรทัศน์เมื่อคืนเขาไม่ทันสังเกตเลยว่าบันไดเลื่อนที่มีแต่บันไดขึ้น ไม่มีบันไดลง เส้นทางจึงบังคับให้ขึ้นชั้นบนเท่านั้น เขาหักเหลี่ยมที่จุดพักบันไดจุดที่สองแล้ววิ่งขึ้นต่อ

งานศิลปะบนกิ่งของต้นไม้แห่งชีวิตมีขนาดไม่ใหญ่นัก ตัวบันไดเลื่อนและจุดพักบันไดถูกออกแบบให้ลอยอยู่กลางอากาศ กล่าวคือภายในหอคอยโล่งนี้ไม่มีผนังมาดบังสายตา แม้ตลอดช่วงที่ชายหนุ่มอยู่บนบันไดเลื่อนจะมองไม่เห็นด้านบน แต่ตอนหักเหลี่ยมที่จุดพักบันไดก็ยังคงมองเห็นขึ้นไปได้ ดังนั้นอิโรชิจะรู้ทันทีหากมีคนป่วนเปี้ยนอยู่ชั้นบนซึ่งขณะนี้ยังไม่ปรากฏ

วีแวนด์กล่าว มิซึกิน่าจะยังอยู่ตรงจุดพักบันไดที่สี่ เขาขอให้มันเป็นแบบนี้
บันไดเลื่อนเคลื่อนตัวรวดเร็วพอสมควร แต่จะมัวอ้อยอิ่งไม่ได้
อิโรซิดัดลินใจวิ่งสุดฝีเท้า หักเลี้ยวที่จุดพักบันไดที่สาม วิ่งต่อขึ้นไปจนถึง
จุดพักบันไดที่สี่จนได้

มิซึกิไม่อยู่ที่นั่น

เฉลี่ยซึ่งมีพื้นที่คับแคบนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากแจกันโบราณสูงราว
หนึ่งเมตรครึ่งและโซฟายาวสำหรับนั่งพักได้สามคน

แจกันใบนั้นปากกว้าง ขนาดพอให้คนเข้าไปนั่งคุกคู้ได้หนึ่งคน แต่
อิโรซิดองส่องมองและพบว่ามันว่างเปล่า

โซฟาตั้งอยู่บนขาเปลือย ใต้โซฟามีช่องพอให้คนนอนซ่อนตัวได้ ทว่า
ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น เบาะนั่งและพนักพิงค่อนข้างบางจนนอนคนไม่มีดี

บางที่มิซึกิอาจขึ้นไปข้างบนแล้ว อิโรซิจำเริญ รีบขึ้นบันไดเลื่อนตัว
ที่ห้าจนไปถึงที่จุดพักบันไดที่ห้า ที่นั่นก็ไม่มีพบมิซึกิอีก เขาตรวจสอบช่องว่าง
ระหว่างราวจับด้านหลังสิ่งจัดแสดงซึ่งอยู่ตรงมุม แต่ไม่พบใครอีกเช่นเคย

ถัดจากนี้คือบันไดเลื่อนที่หกซึ่งเชื่อมสู่ระเบียงลอยฟ้า อิโรซิดัดลินใจ
ขึ้นไปต่อ

บนระเบียงกว้างราวห้าเมตรซึ่งเชื่อมแขนทั้งสองข้างของหอคอยใน
แนวนอนไม่มีของจัดแสดงและไม่มีเสาสักต้น มีเพียงชายคนหนึ่งยืนอยู่ เจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยสูงวัยรูปร่างผอมยื่นมองมาอย่างประหลาดใจ

เจ้าหน้าที่ถามงงๆ "คุณเป็นใครครับ"

อิโรซิดองระวังตัว แอบชำเลืองมองผ่านราวจับลงไปด้านล่างเป็นระยะ
เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครลงไปชั้นหนึ่ง

เขาตอบคำถามอีกฝ่ายโดยไม่เงยหน้า "คุณเห็นภรรยาผมขึ้นมา
ด้านบนไหมครับ"

"หืม? ไม่เลยครับ ผมยืนอยู่ตรงนี้ตลอดแต่ไม่เจอใครเลย... ประตูทางออก
ข้างหน้านี้ก็ปิดตายอยู่ด้วย"

"แต่เมื่อกี้เธออยู่ตรงจุดพักบันไดที่สี่จริงๆ นะครับ บันไดนี้พาขึ้นอย่างเดียว

ดังนั้นเธอน่าจะขึ้นมาบนนี้สิ"

โชคิที่อีโรซิสวมชุดสูทอยู่ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจึงให้ความร่วมมือเต็มที่โดยเข้าใจว่าเขาเป็นผู้เกี่ยวข้องกับหอคอย "จุดพักบันไดตรงชั้นสี่เหรอครับ อยากลองลงไปตรวจสอบดูไหม"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621484.html>